

[Fr. Dalgaard.]

forhandle, saa staar vi i den Situation, at vi ikke kan faa Lovene forkyndt, at vi ikke kan faa Valgmandsmaterialet bekendtgjort, som det skal, og saa vil vi fra Mindretallets Side naturligvis ikke modsætte os en anden Kundgørelsesmaade end den normale, men som sagt, det maa være et ledende Princip, at man maa se at faa det til at gaa saa normalt som muligt, og det er Regeringens Ansvar, dersom en saadan Forhandling ikke optages og optages med Kraft og Myndighed. At det i den foreliggende Situation er Bogtrykkernes Ansvar f. Eks., at Statstidende ikke udkommer, blev jo klart dokumenteret i Gaar.

De foreslaaede Ændringer kan vi tiltræde de fleste af. Det er jo Tydeliggørelser og redaktionelle Ændringer. Vi er i det hele taget ikke glade for Lovens Affattelse. Det hele er jo gaaet meget hurtigt — det ligger i Situationen —, men vi synes nok, at man kunde have forberedt det lidt bedre, end Tilfældet er. Med Hensyn til de to Udvidelser af Radioen som Kundgørelsesmiddel til Erstatning for Statstidende og andet mener vi, at man er gaaet alt for vidt; det vil medføre Konsekvenser, som vi slet ikke kan overskue, saa vi vil stemme imod de to Ændringsforslag Nr. 5 og 7., som giver denne meget vidtgaaende Udvideelse af den specielle Kundgørelsesmaade gennem Radioen. Jeg haaber som sagt, at den højtærede Minister her fra Talerstolen vil give Tilsagn om, at der vil blive indledet Forhandling med de offentlige Tidenders fortsatte normale Udgivelse, og vi vil som sagt ikke modsætte os, at dette Forslag bliver til Lov, fordi denne Lov i en given Situation kan blive nødvendig.

Justitsministeren (Elmquist): Jeg takker det ærede Udvalg for den hurtige Behandling af Lovforslaget og takker Fler-tallet for Tiltrædelsen af de af mig stillede Ændringsforslag og hele Udvalget for Tiltrædelsen af de Ændringsforslag, som hele Udvalget tiltræder. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at naar Udvalget skriver, at jeg har erklæret mig enig med Udvalget i fortsat at søge Lovtidende og Ministerialtidende udgivet som hidtil, om fornødent ved Duplikering, er det rigtigt, men dog med den Modifikation, at jeg har sagt, at jeg anser det af tekniske Grunde for meget lidet sandsynligt, at man kan foretage en saadan Duplikeringsudgivelse paa tilfredsstillende Maade. Jeg skal undersøge det, men jeg tror ikke, det bliver muligt. Derimod haaber jeg, at man fortsat vil kunne ud-

give Lovtidende, som man har gjort det hidtil. Som jeg betonedede i min Frem-sættelsestale, tager Lovforslaget kun Sigte paa en Nødsituation, hvis man ikke kan fortsætte, men jeg haaber, det vil blive muligt at fortsætte, saaledes at man ikke behøver at bruge Lovens Bestemmelser herom.

Maa jeg sige til det ærede Medlem, der nu talte, at det ikke er rigtigt, at jeg har forlangt nogen enstemmig Henstilling fra Udvalget. (Fr. Dalgaard: Jo, det er rigtigt!). Jeg har ikke stillet Forlangende om nogen enstemmig Henstilling fra Udvalget. Jeg har sagt, at hvis der kom til at foreligge en enstemmig Henstilling fra Udvalget, maatte jeg naturligvis tage en saadan under Overvejelse, og saa mente jeg ogsaa, at jeg maatte rette mig efter den. Det er det, jeg har sagt; men der er ikke fra min Side stillet noget Ønske eller Krav.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at tage disse Forhandlinger op med de to Organisationer maa jeg henholde mig til, hvad jeg sagde i min Frem-sættelsestale, at jeg stadig anser dette for haabløst, for hensigtsløst, da vi har en Afgørelse gaaende ud paa, at man fra den anden Side ikke har kunnet gaa med til at medvirke til en fortsat Udgivelse af Statstidende. Derfor anser jeg yderligere Forhandlinger for haabløse og ved egentlig ikke, hvorfor jeg skulde indlede dem. Jeg skal naturligvis tage den Henstilling, som Mindretallet retter, op til fornyet Overvejelse, men deri ligger ikke noget Løfte om at følge den, og de ærede Medlemmer maa være forberedt paa, at jeg ikke kan følge den, fordi jeg ikke tror, at det vil føre til noget Resultat.

Kristen Amby: Ud over, hvad der allerede er sagt, dels af den ærede Ordfører for Udvalget dels senere, vil jeg gerne sige, at selv om det desværre ikke er kommet ind i Loven, er der dog kommet en Realitetsændring ind i selve Tingene derved, at det i Betænkningen er fastslaaet, at det ikke er nok til at give en Lov virkelig Retskraft, at man blot læser Lovens Titel op. Hvad i al Verden skulde det betyde for Befolkningen, at der oplæses en Titel paa en Lov, der hedder Lov om Ændring i Lov Nr. ditten og datten af 1894 med senere Ændringer, hvis den virkelig berører vitale Problemer for Befolkningen? Man ved jo ikke engang, hvad det drejer sig om. Derfor har vi ment det rigtigt og har ogsaa ment, at